

tog, ikke paa nogen Maade skulde have Konsekvenser i Fremtiden. Det er derfor meget velgørende, naar man i selve Lovgivningen har visse Grundsætninger, hvorefter man gaar frem ved Behandlingen af den Slags Sager. Vi have desværre i den Retning haft mange forskellige Systemer for Anlæg af private Baner. Vi havde et System af 1873, og efter at det havde fungeret i nogle Aar, fandt man det ikke mere hensigtsmæssigt at følge det, og man kom da til at afgøre ganske enkelte Lovforslag om private Baneanlæg paa en ret forskellig Maade. Man blev da i 1894, som det forekommer mig ved god Grund, enig om, at man vilde være fri for disse partikularistiske Jærnbaneanlæg, og at man vilde paa en Gang ved en større Plan fastslaa, hvad man i et vist Spatium af Tid skulde se at faa ført igennem. Man kan være uenig om, hvorledes og ved hvilke Midler dette Forlig kom i Stand. Men vist er det, at man i 1894 var enig om, at de 29 Baner, som kom ind paa Loven, vare dem og dem alene, som man vilde anlægge i det Tidsrum, Loven gjaldt. Men der maa jeg dog erindre om, at denne Lov er ikke gældende anderledes, end at ifølge § 10 kunne Koncessioner ikke gives efter den 1ste April 1904. Naar vi altsaa komme til 1904, og den her omtalte Bane ikke har kunnet anlægges i Henhold til de Vilkaar, som Loven af 1894 fastsætter, hvad saa? Skal saa denne Bane i al Evighed ikke kunne anlægges? Jo, det er der ikke noget i Vejen for. Saa staa vi frit og uafhængigt over for Banerne og kunne gøre, hvad vi ville og uden at være bundne af noget Hensyn.

Jeg har aldrig rigtig kunnet forstaa, hvorfor man i Loven af 1894 delte denne 7 Mil lange Banestrækning i to Dele. Det var kun rimeligt at anlægge denne Bane som en Forbindelse mellem de to Købstæder Aalborg og Tisted og ikke at dele den, som sket er, saaledes at man stopper i Fjerritslev og overlader det til et andet Selskab at faa Koncession og at anlægge Banen fra Fjerritslev til Tisted. Jeg var ikke Medlem af dette Ting eller af Rigsdagen, da denne Lov var til Forhandling, og jeg kender ikke de hemmelige Motiver — thi saadanne har der sikkert været — som gjorde, at Loven blev skaaren over i to Dele, men jeg har en vis Formodning om, at det har været de lokale Interesser fra de to Købstæder, som have kollideret, og at den ene Købstad ikke har været i Stand til at skaffe sine Interesser saa

godt et Rygstød som dem, der ere knyttede til Nørresundby og Aalborg. Det er kun en Formodning, jeg fremsætter, som jeg dog ikke kan bevise med bestemte Data. Men nu vedtog man denne Lov, og nu siges det fra alle Sider — den højtærede Minister var ikke utilbøjelig til at sige det samme — at det var uretfærdigt, at man den Gang stillede Banen fra Fjerritslev til Tisted paa samme Vilkaar som de øvrige private Baner, og det kan gerne være, men jeg siger, at naar nu Loven en Gang staaar der, og er gældende til 1904, forekommer der mig ikke at være nogen særlig Grund til nu at haste med at ville gøre denne formentlige Uret god igen. Hvorfor har man en saa forfærdelig Hast, en Hast, som i den Grad skaffer sig Udtryk, at man ikke en Gang vil tillade, at denne Lov bliver overvejet i et Udvalg. Jeg synes dog, det var rimeligt at tage denne Sag med en lille Smule Ro. Man maa jo vel erindre, at fordi Banen ikke gaar igennem i denne Samling, er dermed Sagen ingenlunde opgiven, thi efter at Loven af 1894 er udløben, kan man tage Sagen op paa ny, og det vil jeg anse for meget rimeligt. Det kan saa maaske blive paa de her nævnte Vilkaar, maaske paa andre. Det kan maaske blive noget i Lighed med Skagensbanen. Der kan jo ogsaa tænkes andre Vilkaar end disse, hvorunder man kan anlægge Baner. Jeg fatter ikke, hvorfor man har en saa overordentlig Il med at faa denne Lov ført igennem. Det forekommer mig — det er blevet sagt fra flere Sider — at den særlige Grund, hvorfor man her ikke kan skaffe Penge er, at Tisted er særlig bebyrdet med Hensyn til Jærnbaneanlæg, og at det derfor vil være ubilligt at fordrø, at Tisted Amt skal gøre saa store Ofre for at faa denne Bane. Det er altsammen meget muligt, men det vide vi ikke med nogen som helst Sikkerhed, uden vi have faaet positive Data. Jeg mener derfor, der kan være fuld Føje til at søge denne Sag nærmere undersøgt, inden man stemmer for at gaa ind paa saa stort et Tilskud fra Statens Side, som der her bliver Tale om. Naar der nemlig foreligger Overslag, hvorefter man antager at kunne anlægge denne Bane inklusive Ekspropriation og Driftsmateriel for 205,000 Kr. pr. Mil, anser jeg det for givet, at dette Overslag er umuligt, og det er ganske vist heller ikke lagt af nogen, der, den Gang det blev gjort, har haft virkelig Autoritet til at kunne fremsætte en saadan Paastand. Jeg tror derfor, at det Tilskud,